

Dan Bițuică

**GRILAJUL
DIN
FEREASTRĂ**

(ediție revizuită)

București, 2021

Ilustrație copertă: *Maria-Elena Andreescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BIȚUICĂ, DAN

Grilajul din fereastră / Dan Bițuică. - Ed. reviz.. –
București : Bifrost, 2021

ISBN 978-606-95340-5-2

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2021

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

În amintirea iubitei mele mame...

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Daniel se trezi confuz, așa cum o făcea în fiecare dimineață de când era captiv într-o lume în care ajunsese fără voia sa. Nu prea își aducea aminte povestea lui. Știa că este internat forțat într-un ospiciu din Elveția, lucru pe care l-a aflat mult mai târziu. Mai știa că aici diminețile erau calde și însorite, iar serile, răcoroase și umede. Era o clinică departe de civilizație, în munte, unde aerul era tare și pur, iar liniștea devenea uneori asurzitoare. Doar câteva păsărele jucăușe, care ajungeau la fereastra camerei sale, reușeau să-i înlăture, chiar dacă pentru scurt timp, gândurile care îi invadaseră mintea. Acestea așteptau cuminți în fiecare dimineață firimiturile de pâine pe care Daniel le așeza cu multă grijă în fața grilajului care străjuia întreaga fereastră, scrijelind astfel panorama care se deschidea în fața ochilor.

Fereastra salonului unde era internat era una mare și luminoasă, prin care soarele pătrundea cu generozitate, iar peisajul pe care îl reda ar fi fost ca o adevărată pictură dacă nu ar fi fost acel schelet metalic greu și sumbru din fața sa. Era un prizonier al propriei boli mintale! Din când în când, dacă nu își lua pastilele sau le lua cu o mică întârziere, la scurt timp începea să vadă clișee din viața lui. Sau poate nu era a lui? Oricum, de cele mai multe ori, mintea începuse să-i joace feste. Camera sa era una nu chiar mare, dar avea sentimentul că este mult prea înaltă față decât s-ar fi convenit. Era vopsită cu totul în alb, iar de fiecare dată când intra de

pe holul întunecos, îl dureau ochii din cauza acestui alb intens. Patul său nu era unul foarte generos, însă era destul de confortabil, în comparație cu multe altele din clinică, pe care le zărise accidental. Uita de multe ori că este prizonier acolo și avea curajul să viseze cu ochii deschiși. Doar pijamaua vărgată îl readucea în salon de câte ori își permitea să plece cu mintea în călătorii numai de el știute. Lângă pat avea o noptieră metalică, de același alb imaculat, iar aceasta era pentru el un așa-zis „safé”. Aici își ținea puținele lucruri personale pe care încă avea dreptul să le dețină: perișta de dinți, paharul din plastic, lingura și furculița tot din plastic, un prosop mic pentru mâini și unul mai mare pentru dușurile obligatorii.

Dușurile, de cele mai multe ori, erau reci, dar nu din cauza vreunei defecțiuni la centrala termică a spitalului, ci pentru că așa îi prescrisese medicul său, Albert, un tip în jur de 45 de ani, brunet, destul de solid, cu o față pătrătoasă, cu ochii mici și cenușii, dar ageri, care erau străjuți de niște sprâncene bogate și stufoase, cu un nas subțire și fin ca al unui vulpoi tânăr. Întotdeauna bărbierit proaspăt, cu o tunsoare impecabilă, doctorul Albert parcă era un manechin din vitrina unui magazin de lux. Avea o voce spartă și se știa foarte bine că el nu recomanda sau prescria; el tot timpul ordona și nimeni din personalul clinicii, nici măcar doctorul Shultz, directorul, nu avea curajul să îl înfrunte când lua câte o decizie greșită. Mereu era îmbrăcat impecabil, iar halatul alb cu sigla clinicii în partea stângă, cam în dreptul inimii, lăsa impresia că dacă l-ar fi dezbrăcat, acesta ar fi stat în picioare pe

podea fără să fie sprijinit. Doctor Albert avea un parfum inconfundabil de lavandă pe care îl lăsa în dăre în urma sa. În fiecare dimineață trecea să îl vadă pe Daniel și să-i pună diferite întrebări despre viața lui de dinainte de clinică.

De multe ori nu mai avea ce să-i spună, din lipsă de clișee, iar el îl bătea pe umăr afectuos, spunându-i că este pe drumul cel bun. Alteori, când îi spunea că și-a amintit de bicicleta sa din copilărie, imediat o trimitea pe doamna Helga, care îi administra o injecție intramusculară, destul de dureroasă. Niciodată ea însă nu își cerea scuze pentru durerea suplimentară pe care i-o pricinuia, iar acest lucru se întâmpla doar din cauza durității ei. Observase un lucru important, și anume, că de fiecare dată după ce vorbea cu doctorul Albert și-i spunea uneori despre frânturi din trecut care-i treceau prin minte, drept recompensă primea dureroasa injecție. După ce termina de administrat chinul, uitându-se la el cum se chircea din cauza durerii, Helga îi mai dăruia și un zâmbet larg și hidos, dezvelindu-și dantura puternică asemeni unui bătrân leu de mare.

Această doamnă Helga era cunoscută ca fiind cea mai severă asistentă din clinică, iar locul pe care îl ocupa era potrivit pentru duritatea din comportamentul său, de parcă ar fi fost într-un lagăr de concentrare al sistemului nazist. Era o femeie în jurul a 55 de ani, cu o față mare și rotundă ca o bilă de bowling, cu o gură disproporționată, cu dinți mari și lungi, pe care-i etala ca o morsă. Era grasă, dar era puternică, practic un trunchi așezat pe două picioare subțiri, care cu greu susțineau corpul robust sau, cel puțin, așa lăsa impresia. Avea o

respirație zgomotoasă și parcă veșnic mânca usturoi, ceea ce făcea din ea nu cea mai agreabilă făptură din clinică. Avea reputația de bodyguard; dacă vreodată se ivea ocazia să intervină într-un conflict cu un pacient și era nevoie să aplice o corecție fizică, niciodată nu se dădea înapoi de la asta. Una peste alta, ea și doctorul Albert erau, cum s-ar spune, sacul și peticul, și nimeni, nici chiar colegii lor, nu-și dorea să-i aibă dușmani.

În cameră mai avea și un ceas de perete care i-a atras atenția cu ticăitul său și, privindu-l, și-a adus aminte că se apropia întâlnirea cu doctorul și cu dura sa însoțitoare. Știa că ea își făcea apariția înaintea lui exact cu cinci minute, cu o precizie de metronom, de parcă toată viața asta exersase. La ora nouă fără cinci punct, ușa camerei se deschise larg, corpul mare și urât al Helgăi ocupându-i aproape tot cadrul. Se uită la el cu ochii ei mari și albaștri, ca privirea unui crocodil care fixează prada, hipnotizând-o. Își retrase privirea de la întâlnirea cu acei ochi, din cauză că îi provocau teamă și uneori și dezgust, iar amestecate îi dădeau o stare de vomă pe care cu greu și-o putea stăpâni. Privirea ei rece mătură încăperea în dorința de a găsi ceva în neregulă ca să îl poată atenționa, ca de obicei.

– 'Neața, Daniel! auzi parcă din spatele clădirii și nu chiar din fața sa.

– Bună dimineața, doamnă! răspunse Daniel mai mult pentru el.

– Cum ai dormit, dragul meu?

Cât de familial îi suna această discuție, însă știa că o făcea doar formal și că era supus atenției sale sporite, să îi observe reacțiile și comportamentul pe toată durata

zilei. Comunica mereu cu el doar de dragul de a afla lucruri noi despre evoluția bolii sale, ca apoi să meargă triumfătoare la Albert cu informații noi, demonstrându-i acestuia loialitatea sa. Era genul de om care se mulțumea cu puțin, așteptând în schimb doar să fie lăudată din când în când, iar Albert, un bun psihiatru, simțise asta și exploata momentul de câte ori i se părea necesar. Era încruntată și se uita atentă la el de parcă Daniel ascundea ceva, iar ea voia să afle ce anume. Părul sârmos de un blond-roșcat îi ieșea de sub boneta parcă prea mică pentru capul său care părea imens. Deja acum putea spune că o și mirosea, respirația ei zgomotoasă împrăștiind izul bine-cunoscut de usturoi proaspăt.

Daniel se ridică din pat și, simulând prezența unor fiori de frig pe șira spinării, trase halatul pe umeri și se îndreptă spre fereastră, pe care o închise, ascunzând gâlceava vrăbiuțelor, iar asta de teama că ar putea observa doamna Helga și i-ar interzice să le mai dea mâncare. Gândul că ar fi posibil să-i alunge companioanele de peste zi îl speria. Era momentul său unic de care se putea bucura cu adevărat. Erau acele clipe când sufletul său evada dincolo de grilajul ferestrei, uneori chiar ajungea până pe creasta cea mai înaltă a muntelui care i se desfășura în toată splendoarea sa, prin spațiul destul de generos al ferestrei albe. „Hm!” auzi în spatele său, iar asta îl făcu să se grăbească, să părăsească spațiul din dreptul ferestrei, să evite ca Helga să ajungă în dreptul său și să observe micuțele sale tovarășe, mesageri ai dimineților însorite. Se mișcau în același timp, Daniel se îndreptă spre mijlocul camerei,

iar Helga, spre fereastră, lăsând între ei mai puțin de un pas. O măsură din cap până în picioare și estimează că are peste un metru optzeci și cinci de centimetri; se proptea bine pe picioare și o înfruntă cu privirea. Cu mâinile în sold, ca în duelurile vestului sălbatic, îi spune:

– Ce-i, drăgălașule? Nu mi-ai răspuns cum ai dormit!

– Am dormit bine, doamnă Helga, chiar foarte bine!

– Nu a visat nimic băiatul? Îi vorbea cu o implicare atât de personală, încât îi veni să verse, cu toate că încă nu mâncase.

Micul-dejun se servea întotdeauna după ce doctorul Albert discuta cu el și-i prescria medicația zilnică în funcție de cum era starea sa. Niciodată nu primea aceleași medicamente, iar asta o remarcase după culorile pastilelor, constatând că nu s-a întâmplat să primească două zile la rând pastile galbene. La început, observase coloritul medicamentelor doar în joacă, pentru ca apoi să urmărească atent și să țină cont. Până la urmă, avusese certitudinea că zilnic îi era schimbat tratamentul. Nu știa cum a ajuns sau de ce ajunsese acolo, dar niciodată nu primise vreo informație în legătură cu el, despre trecutul său, de unde venea, dacă avea pe cineva sau nu, cu ce se ocupase înainte, dacă avea copii sau nu, sau nici măcar ce vârstă avea. O dată întrebase toate astea și, drept răspuns, a primit două injecții chinuitoare din partea Helgăi, care l-au purtat în scurt timp printre vise portocalii. Atunci învățase că, dacă nu voia ca Helga să-i profaneze partea dorsală, trebuia să nu mai întrebe vreodată despre nimeni și

nimic, ceea ce devenea din ce în ce mai greu de suportat.

– Foarte bine, Daniel! Mă bucur nespuse să te aud, în sfârșit, că ai dormit și tu bine! Nu o mai făcuseși de atâta timp și asta, fie vorba între noi, este numai și numai meritul bunului nostru domn doctor Albert. El știe ce îți trebuie și să nu uiți ca azi, după ce vorbești cu el, să-i mulțumești cuviincios, căci numai datorită lui ești în starea bună în care te afli.

– Da, doamnă! răspunse el timid.

Nu știa concret ce făcuse sau dacă făcuse ceva pentru așa-zisa stare de bine în care se afla; simți nevoia să întrebe, dar imediat renunță la această idee, cu gândul la ce va urma.

Helga se îndreptă spre patul său și își trecu mâna peste cearceaf, netezind o cută imaginară. Daniel se așeză pe pat și așteptă sosirea binefăcătorului său, doctorul Albert, cel puțin așa reieșea din spusele Helgăi pe care nu avea niciun motiv să o creadă. Rămase în continuare circumspect în privința lor. Practic nu simțea acea căldură pe care ar fi trebuit să o simtă pentru un om care îi făcuse un bine. Binele e făcut din suflet, cu mult drag și cu căldură, însă el nu percepuse nimic din toate astea. Totul era formal, cu un iz de răutate, de dualitate a răului, însă nu se putea baza doar pe instinct. Privea podeaua, iar pătratele în alb și negru din care era compusă, începuseră să îi tulbure privirea. Din spusele Helgăi era pentru prima oară după mult timp când spusese că se odihnese chiar foarte bine. Așteptă cuminte pe marginea patului sosirea curantului său cu inima cât un purice, simțindu-i bătăile puternice în

timpane. Auzi pași pe hol și ceva îi spuse că erau pașii lui. Avea emoții ca înaintea examenelor... examene, emoții... deja avea momente de aduceri-aminte și asta îl speria. Creierul său refuza să meargă mai departe, ori din cauza injecțiilor Helgăi, ori din cauza medicației. Pașii erau tot mai aproape, iar lui începuseră să-i tremure mâinile destul de vizibil. Parcă nu mai avea aer, iar pașii aceia îi creau un adevărat atac de panică, pe care îl suporta cu greu. Ce bine ar fi fost să nu fi închis fereastra, acum simțea nevoia ca aerul tare și rece al dimineții să-i inunde plămâni.

Deodată, ușa se deschise încet, cu un scârțâit subțire ca al unei viori căreia i-a rămas o singură coardă. În ușa deschisă larg, stătea doctorul Albert privindu-l, apoi se uită spre Helga întrebător. Ea ridică din umerii săi mari ca ai unui jucător de fotbal american, fără să înțeleagă ceva.

Capitolul 2

Doctorul Albert înaintă înspre el și se opri aproape de marginea patului.

– Bună dimineața, Daniel! Cum te simți în dimineața asta superbă de primăvară târzie, omule?

Daniel nu își ridică privirea spre el și răspunse mormăit:

– Bună dimineața, domnule! Mă simt bine astăzi, iar doamna Helga mi-a recomandat să vă spun că am dormit foarte bine, iar starea mea este mai bună decât cea de ieri.

– O, nici nu am deschis gura bine și deja primesc vești excelente! Oare ce am făcut să am o zi așa de frumoasă încă de la primele ore? spuse doctorul râzând cu o doză de ironie mascată.

– Cred că binele pe care-l faceți tuturor se întoarce acum, domnule doctor, intră Helga în discuție, lingușitoare. Dumneavoastră v-ați dedicat oamenilor bolnavi, pe care încercați de atâția ani să-i scoateți din bezna în care trăiesc. Nimic nu rămâne nerăsplătit sau nepedepsit pe lumea asta!

– Eh, să nu exagerăm, dragă Helga, asta ne este meseria și pentru asta suntem recunoscători bunului Dumnezeu, care ne-a dat pricepere și putere să ajutăm aceste oi rătăcite. Nu-i așa, Daniel, că tu ești un suflet rătăcit care are nevoie de adăpost, hrană și îngrijire?

– Da, domnule doctor!

– Vezi, dragă Helga, cât de docili sunt uneori? Când vin aici se cred cineva, iar după două săptămâni

sunt ca niște oițe rătăcite, care au nevoie de noi din orice punct de vedere. Acum, Daniel, ia să-mi spui tu mie dacă ai visat ceva și dacă da, ce anume?

– Nu! Nu am visat nimic, domnule, însă spre dimineață am avut timp de o jumătate de oră niște dureri de cap groaznice și stări de vomă care m-au făcut să-mi doresc să răsară soarele cât mai repede, spuse Daniel, aproape mașinal, puțin speriat de ceea ce ar urma dacă nu ar fi fost crezut.

– Notează, Helga! Ți-am spus că doza e puțin cam mare, după care o trase spre fereastră discutând în șoaptă.

Daniel era încordat de teama unei noi recomandări de administrare a medicației injectabile, însă în scurt timp și-a dat seama că scăpase. Cei doi mai discutară puțin, apoi Albert se îndreptă spre fereastra închisă, unde observă păsărelele care își așteptau firimiturile.

– O, deja văd că ți-ai făcut noi prieteni, Daniel! Cum reușești?

Timid, frecându-și mâinile destul de vizibil, Daniel răspunse încet:

– – Cu câteva firimituri de pâine, domnule doctor!

– Așadar, dragă Daniel, deja tu știi că ele vor firimituri! Începi să raționezi sau o faci doar din instinct?

– Cred că doar din instinct, domnule doctor, interveni Helga, dar dacă doriți interzicem asta chiar acum!

– Nu, Helga, încă nu este deranjant, iar dacă asta îi face bine lui Daniel, de ce să-l privăm de o bucurie și așa mărunță?

– Am înțeles, domnule!

– Eu cred că au nevoie de hrană! se trezi Daniel vorbind.

– Atunci asta schimbă datele problemei, dragul meu Daniel. Înseamnă că vorbim despre cu totul altă stare a ta, tinere!

Deși reușea cu greu să înfrunte teama de verdictul pe care îl va da doctorul, făcând eforturi mari să pară detașat și stăpân pe sine, a sesizat că i-a spus „tinere”! Oare ce vârstă avea? Nu își amintea nici măcar chipul său, nu știa cine este și de unde vine sau ce-i cu el. Era omul fără chip și fără identitate. Erau întrebări cărora cu greu le putea găsi răspuns, însă îi era frică să le adreseze acum. Știa că va avea nevoie de multă răbdare și că trebuia să elaboreze un plan prin care să afle mai multe despre el.

– Daniel, la ce te gândești? auzi vocea lui Albert.

– La păsărelele de la geam, răspunse timid, de parcă ar fi fost surprins făcând ceva rău.

– Îți plac așa de mult sau îți trezesc amintiri?

Atunci, pentru o fracțiune de secundă, văzu la o fereastră, un copil mic, hrănind păsărele. De unde apăruse imaginea asta? Cine era copilul din fereastră? Era tulburat, iar Albert se uită la el foarte insistent, încercând parcă să îi pătrundă în gânduri, să-i invadeze și să-i cucerească singurul lucru rămas doar al lui. Încercă din răsuputeri să își controleze mâinile tremurânde, frecându-și palmele.

– Ce ai pe suflet, omule? i se adresă doctorul.

– Nimic, domnule, doar am o stare de tremur incontrollabil.

– Nu-i o chestiune de care să te panichezi! În scurt timp va dispărea!

– Am încredere în dumneavoastră, domnule, zise Daniel calm.

El o privi pe Helga triumfător, de parcă prin privirea lui îi spunea că este stăpân pe situație.

– E vremea micului dejun, Daniel! Așa că încălță-ți papucii, Helga te va însoți până la sala de mese, iar eu îți urez de pe acum „Poftă bună!”

– Mulțumesc, domnule, spuse el băgându-și picioarele în papucii cam prea mici pentru el și, ridicându-se greu, de parcă ar fi avut plumb turnat în vene, se îndreptă spre ușa întredeschisă.

– Pe aici, zise Helga, apucându-i mâna!

– Lasă-l, Helga!

Helga îi dădu drumul la mână, lăsându-l singur și îl urmăreau cu atenție să vadă în ce direcție o apucă. Privi spre stânga și văzu holul lung și întunecos, apoi privi spre dreapta, însă holul arată la fel. Încercă să se concentreze și să se orienteze, însă nu își aducea aminte absolut nimic despre direcția în care era sala de mese. Doctorul îl privi calm, cu răbdare, și-i așteptă reacția, analizând fiecare mișcare, fiecare gest care trădau nesiguranța lui Daniel, întărindu-i convingerea că pacientul primește tratamentul corespunzător.

– Hai, Daniel, zise Helga, nu avem toată ziua la dispoziție pentru micul dejun!

Apelă la intuiție, făcu repede câțiva pași și porni spre dreapta. Liniște profundă; apoi începu să pășească mai cu încredere, dar o mână îi prinse umărul.

– Nu pe acolo! auzi vocea Helgăi. Nimic nu îți minte, dar domnul doctor te va ajuta să îți recapeți sănătatea, iar tu va trebui să fii ascultător și recunoscător.

Atunci se întoarse și cu pași siguri se îndreptă încrezător spre sala meselor. Holul i se păru mai lung decât era, dar până la urmă ajunse la capătul său, unde Helga deschise o ușă grea, metalică. O lumină puternică îl orbi și instinctiv își acoperi ochii cu palmele. Stătu așa preț de câteva zeci de secunde după care își îndepărtă mâinile de la ochi. Afară era o zi caldă, cu un soare puternic. Mergeau pe o alee pavată, îndreptându-se spre un corp de clădire construit din piatră de munte cenușie. Avea un aspect trist, dar și impunător.

Helga mergea în fața sa ca un adevărat deschizător de drumuri, bălângăindu-și mâinile sale puternice într-o mișcare dezordonată. Purta niște papuci albi, din care ieșeau niște călcâie groase și brute. Mergea în urma ei speriat de ideea că nu își aducea aminte de nimic, de drumul ăsta, de sala meselor. Trebuia să aibă răbdare, fiind convins că timpul îi va descifra toate misterele. Se apropiau de intrarea clădirii străjuită de o ușă grea din lemn. Helga o deschise, tulburând liniștea din jur cu un scârțâit prelung. În fața lor se întindea un hol mai scurt ca primul prin care trecuseră, însă la fel de întunecos și răcoros. La capătul său, o ușă dublă permitea accesul în sala de mese. Îl izbi un miros de mâncare, desfătându-i nările. Îi era foame.

Pătrunse în interiorul sălii; pardoseala imita perfect tabla de șah erau în jur de treizeci de mese, care erau acoperite cu fețe de masă cadrilate în alb și

portocaliu, ca în bistrourile pariziene. Scaunele cu spătare înalte, îmbrăcate în vinilin albastru, erau așezate câte patru în jurul meselor. Ocupanții acestora erau oameni bătrâni, cu priviri stranii; unii zgomotoși și agitați, alții nemișcați și cu priviri pierdute, alții clătinându-se la nesfârșit ca niște pendulare. Printre ei, câțiva tineri își căutau identitățile. Totul se desfășura într-o disciplină desăvârșită. Doi zdrahoni în costume albe îi conduceau uneori forțat la masă. Cuminiți, își așteptau mâncarea pe care o doamnă în alb le-o servea plictisită, împingând un căruț hodorogit pe care se aflau înghesuite găleata cu ceai, cornurile, bidonul cu lapte și sendvișurile cu șuncă.

Pe el îl așeză la o masă cu doi bătrâni, unul mic și slab, cu o privire pierdută, celălalt puțin mai activ, dar care vomă pe el tot ce mânca. Nu era o experiență prea plăcută pentru prima sa masă în stare de conștiință, însă îi era foarte foame, așa că mănca repede, iar cana de ceai o sorbi stând în picioare, după care se îndreptă cu pași mari către ieșirea unde îl aștepta răbdătoare Helga.

Capitolul 3

Ajunși înapoi în salonul său, Helga îi verifică patul, răsturnând salteaua pe podea cu un zgomot surd. Tresări. Îl surprinsese reacția ei brutală și fără sens în viziunea lui, însă ea, privindu-i grimasa de pe față, ținuse să-i precizeze:

– Asta e regula, Daniel. Salteaua trebuie întoarsă în fiecare zi, iar dacă observi, aici la colțuri sunt inscripționate numerele 1 și 2. În ziua cu număr impar, salteaua cu fața în sus va avea numărul 1, în ziua cu număr par, va avea numărul 2. Această regulă a introdus-o domnul doctor Albert la doi ani de la sosirea sa în clinica noastră. Ai să te întrebi probabil la ce ajută asta, iar eu am să-ți spun ca să-ți lămuresc curiozitatea: salteaua se va uza uniform, iar pacienții nu vor mai piti nimic sub sau în saltea. Acum te rog să îți aranjezi patul.

Se aplecă, prinse salteaua care nu era chiar foarte ușoară și o aruncă dintr-o mișcare pe cadrul patului. Apoi, rugător, îi căută privirea tâmpă a Helgăi.

– Ce-i, Daniel? zise Helga care începuse să tușească zgomotos.

– Cu ce număr pun salteaua?

– Dacă azi suntem în 3, cu ce număr o pui?

– Cu numărul 2, zise el repede.

– Bravo, Daniel! Și domnul doctor zicea că o să treacă luni bune în care o să fii absent...

– Suntem în 3... dar dacă v-aș ruga frumos mi-ați putea spune și în ce lună, dacă nu cer prea mult, scumpă doamnă Helga?

– 3 mai, Daniel, 3 mai! Nu ai văzut vremea de afară?

– Ba da, zise prefăcându-se că vremea de afară i se părea firească pentru această perioadă.

Avea deja prima informație despre ce se întâmpla în jurul său și nu avea de gând să se oprească aici. Întinse cearceaful bine, așeză pernele și pătura făcută sul la marginea patului și privi din nou la Helga care stătea pe scaunul din dreptul măsuței de la geam și își inspecta unghiile mari și butucănoase.

– Gata? Bravo, acum o să mergem la plimbare, după care vom merge la bazinul nostru acoperit, unde vom face exercițiile zilnice obligatorii, pe care doctorul Albert ți le-a prescris, cu multă căldură. După aceea, mergem în saună unde vom sta zece minute, după care ne întoarcem la sala meselor să luăm prânzul, apoi vom executa somnul de frumusețe, cum îi place domnului Albert să-i spună. După toate acestea, va urma programul lejer al după-amiezii și al serii. Și uite așa, Daniel, ți-am expus în câteva fraze programul zilei de 3 mai. Întrebări?

– Nu am, doamnă! De fapt... am una, dar este cam extra față de program, răspuse Daniel timid.

– Dacă este o întrebare pertinentă, o să îți răspund, dacă nu, ar fi mai bine să te gândești de două ori înainte să-i dai drumul.

– Sper că este pertinentă, doamnă, zise puțin îngrijorat cu gândul la ce repercusiuni vor fi dacă nu o va considera pertinentă.

– Ascult, Daniel, dar ai grijă!

– Suntem în ziua 3, luna mai, da?

– Da!

– Se poate să știu și anul, dacă nu este prea mult?

– Of, m-ai speriat, Dany! Am crezut că cine știe ce bazaconii îți trec prin capul tău amețit. Data completă este 3 mai 2012.

Era pentru prima dată când i se adresa cu un diminutiv... Dany, îi suna destul de familiar, dar venit din partea Helgăi putea fi perceput ca o mică amenințare.

– Vă mulțumesc, doamnă!

– Sunt întrebări reflexe, Dany, când te trezești din nou la rațiune. Asta întrebă cam 80% dintre pacienții reveniți printre noi. Așa că nu te îngrijora că ai cerut prea mult, însă îți spun că de acum încolo capitolul întrebărilor trebuie să se oprească aici, cel puțin pentru mine. Dacă vei dori să afli mai mult, cu îngăduința domnului Albert, vei afla. De acum e singurul care decide ce trebuie să afli și ce nu sau dacă va mai trebui să afli ceva!

Cuvintele Helgăi îl puseseră pe gânduri serios. Cum adică Albert era decidentul în privința a ce trebuia să știe? Era o încălcare flagrantă a drepturilor omului, interzicerea dreptului la informație. De unde știa asta? Nu își amintea, însă clar o știa, păstrându-și vie speranța că memoria sa nu-l va trăda.

Helga îi făcu semn să se ridice și să meargă împreună afară. Se ridică greoi de pe marginea patului, târându-și picioarele grele spre ușă. Ieși, urmând-o îndeaproape pe însoțitoarea sa. O luase spre dreapta pe același hol răcoros și întunecat, fără să mai greșească drumul. La capătul său era aceeași ușă metalică, însă fusese vopsită în galben, ceea ce o făcea mai vizibilă de la distanță. Deschizând ușa, întâlni soarele care îl îmbrățișă prietenos. La mai puțin de cincisprezece pași se afla o alee cu pietriș mărgăritar de culoare maron-brun, încadrată de castani înalți cu tulpinile groase, atât de groase că dacă ar fi încercat să îmbrățișeze unul nu ar fi reușit să-și atingă vârfurile degetelor.

Aleea se deschidea pe două laturi, iar în mijlocul ei era o fântână arteziană reprezentându-l pe Poseidon ieșit din mare, aruncând din vârfurile tridentului său jeturi de apă cristalină. Nu știa ce urmărise artistul sculptând statuia, însă în viziunea sa nu era o lucrare reușită și nici inspirată. Apa cădea în bazinul unde zeul era scufundat până la brâu, în zgomote asemănătoare unei cascade în miniatură. O umbră binefăcătoare l-a înconjurat imediat ce a trecut de fântâna lui Poseidon, iar aerul destul de ozonificat îi făcea bine. Simți că prinse puteri, iar asta nu făcea decât să îi dea încrederea de care avea atâta nevoie. Uitase cu totul de unde era, cu gândul și privirea critică spre fântână. Helga nu-l tulburase din contemplarea care îl cuprinsese în fața acestei fântâni, călcând rar în fața sa, făcând ca pietrișul să scrâșnească sub tălpile ei mari.

Merseră pe aleea încadrată de bănci diferite față de cele pe care și le amintea destul de vag. Erau mai înalte,

cu picioare din fier forjat, care se terminau în partea de sus a spătarului în formă de cap de leu cu gura deschisă, de parcă răgeau înspre trecători. Într-un cuvânt, nu erau niște canapele simple cu lemnul bine șlefuit și lăcuit care dădea senzația de ordine și îngrijire. În viziunea lui, credea că o astfel de bancă stradală își putea găsi locul cu destulă ușurință într-un muzeu de antichități.

Soarele pătrundea printre frunzele castanilor bătrâni, creionând pe fețele lor ciudate jocuri de lumini calde. Se apropiară de capătul aleii, iar asta însemna că în curând vor fi nevoiți să se întoarcă. Aleea era aglomerată de pacienți de toate vârstele, pacienți care abia își târau pașii nesiguri prin pietrișul devenit zgomotos. Observase că ei nu aveau însoțitori, cu toate că unii aveau mai multă nevoie decât el de ajutor. Atunci își dădu seama că i se acorda o grijă deosebită și că atenția, de fapt, era o strictă supraveghere de care se bucura în aceste zile în care mintea îi era încă în ceață.

Helga îi făcu semn că e momentul să se întoarcă, ceea ce și făcură, însă într-un ritm mai alert, îndreptându-se spre clădirea bazinului acoperit, situată pe un mic deal, în stânga lor. Era o clădire impunătoare, din cărămidă roșie veche, care la prima vedere părea foarte durabilă. Se apropiară de intrarea unde îi așteptau vreo zece trepte înguste - abia dacă talpa depășea jumătatea lor - și destul de înalte, mai mult decât firesc. În fața ușii, ca și la sala meselor, era o namilă de om îmbrăcat în pantaloni mulați de stofă albă și tricou de aceeași culoare, strâns pe trapezul lui impecabil. Cu o privire nedumerită, se uita la ei întrebător.

– La gimnastică, spuse ea plictisită, trecând pe lângă el, apucându-l pe Daniel de mână ca o mamă grijulie cu fiul său, gata să îl treacă de primejdia iminentă. Se simți puțin intimidat de această forță a naturii din fața ușii bazinului acoperit, însă cu Helga de mână era în siguranță maximă, avea el să înțeleagă asta mai târziu.

De cum pășiră pragul, l-a izbit mirosul de clor din apă. Se auzeau tot felul de voci și apa plescăind sacadat, ca ropotul unor soldați defilând. Înțelesese că totul era organizat și că nimic nu se făcea la întâmplare. Helga își continuă drumul înaintea sa. Totul în jur era cafeniu, inclusiv gresia de pe podea și faianța puțin mai deschisă la culoare.

Capitolul 4

Holul era ticsit de vestiare-dulap din tablă de culoare albă, dispuse de o parte și de alta a pereților. În capăt, o ușă mare metalică întredeschisă era singura cale de acces înspre care se îndrepta Helga cu pași mari. Deschise ușa și fu întâmpinată de un paznic echipat complet în alb ca și toți ceilalți pe care-i văzuse până atunci. După câteva zeci de secunde de discuție, paznicul îi înmână Helgăi un pachet compus dintr-un prosop mare de culoare albă, un șort galben, cască albastră de înot și papuci de plajă maro. Helga îi aruncă un simplu danke paznicului, după care îi făcu semn lui Daniel să intre în cabina de schimb. Se schimbă în grabă, uitând să-și pună casca de înot. Helga îi reaminti că ținuta completă este obligatorie la intrarea în bazin. Își puse casca, iar pijamaua în care fusese îmbrăcat o depozită într-un vestiar-dulap pe care Helga, grijulie, îl încuie cu ajutorul unui lacăt cu cifru.

De acum era gata să se prezinte în fața bazinului unde, înșiruiți pe patru rânduri cu distanțe între ei de aproximativ un metru, erau pacienții. Pe un postament de unde altădată înotătorii își făceau săriturile în bazin, o doamnă pipernicită indica acum, plină de ardoare, programul ce va fi executat în continuare. Intră în bazin pe scara de la mijloc și începu să meargă prin apa cam rece, până s-a aliniat perfect grupului. Lângă el era o doamnă în vârstă, grasă și cu o figură veselă, care îi rânjea tot timpul. Întoarse capul stânjenit și își concentra atenția pe mișcarea brațelor, scuturându-le în scopul

relaxării. Deodată se auzi un fluier și toți din bazin se uitară derutați spre direcția de unde fluierul a prins glas. Era acea doamnă pipernicită care, cu semne scurte, dispunea patru zdrahoni pe marginea bazinului, doi câte doi. Atunci își dădu seama că erau acolo pentru orice eventualitate ca să poată să intervină în cazuri extreme. Apoi, le-a captat atenția cu fluierul ei strident, ca să le arate ce mișcări să execute.

Apa din bazin nu le trecea de piept, însă simțea că respira greu și sacadat și tremura împreună cu mișcărilor pe care le făcea corpul său. Această stare a ținut nu mai mult de trei, patru minute, după care s-a liniștit; ba, mai mult, începuse să îi placă, simțindu-și mușchii prinzând din nou viață. Gimnastica din bazin nu a durat mai mult de o oră, apoi, în mod organizat, au părăsit bazinul, mergând la dușuri unde apa era aproape rece. S-a echipat și împreună cu Helga a pornit pe aleea pietruită spre pavilionul clădirii unde se afla camera sa.

Aici era acum acasă pentru el și avea un sentiment ciudat de dor. Îi era dor de acea mică celulă unde, anormal, se simțea în siguranță și protejat cumva de pereții ei albi și înalți. Îi era dor de păsărelele de la fereastră și, total ciudat, abia aștepta să vadă grilajul alb din fereastră, grilajul care îl ținea în siguranță între pereții camerei sale. Ajuns în cameră, puțin obosit, Helga îi spuse că după o oră de odihnă vor merge să ia prânzul. L-a lăsat singur, întins pe patul lui primitiv. Gândurile lui nu erau foarte clare, era confuz și încerca să se agațe de orice detaliu ca să își poată aduce aminte ceva care să îl ajute să își regăsească identitatea pierdută brusc între acești patru pereți albi și triști. Încercă să

doarmă și nu putu; se ridică brusc și își îndreptă privirea spre vârful muntelui, care acum se vedea clar, scăpat din strânsoarea ceții. În față, se întindea o privesște minunată pe care o vedea prin fereastra lui, admira un vârf de munte puternic, fără prea multă vegetație, iar uneori îi dădea impresia că este cu capul în nori, așa cum îi plăcea lui să spună. Încă o nouă amintire! Unde și când mai folosise expresia asta? Făcu eforturi să își reamintească, însă nu-i fu atât de ușor și renunță, nu pentru că ar fi fost laș, renunță că îi era peste puteri să înțeleagă ce se întâmpla. Un voal negru, opac parcă, i s-a așezat peste creier; nu este transparent, ca nimic să nu treacă de el, dar ceea ce se vedea dincolo nu era clar și asta îl scotea din sărite.

Privi muntele și îi făcu bine, încercă să facă o drumeție imaginară, pornind de la poalele sale împădurite. Găsi o cărare cu ochii minții, pe care înaintă cu elan. Era răcoare și păsările gălăgioase împânzeau locul. Cărarea era asemeni unui covor de vegetație moartă pe care pașii nu se vor auzi, ca și cum ar fi plutit. Poteca își făcea loc printre pietrele de dimensiuni mari, roase de aluviunile care se scurgeau dinspre vârf către poale. Brazilii înalți și drepți, ca niște lumânări din catedrală, străjuiau falnici și impozanți panta care devenea din ce în ce mai abruptă. Din cauza umbrei dese făcută de ei, iarba era rară și firavă, iar împrejurimile arătau ca un covor pastelat țesut de natură. Aerul era curat și răcoros, iar dacă liniștea ar avea un loc al său credea că aici ar fi, în acest loc virgin. Din covorul maro ieșeau toporași albaștri făcând locul să arate ca într-un basm frumos. Pietrele erau curate și

fără grohotiș, ceea ce însemna că fusese o iarnă abundentă, iar zăpada transformată în apă a spălat totul în calea ei, lăsând locul curat ca și când o gospodină atentă a măturat bine.

Urcă cu gândul spre creste și acolo găsi o vegetație care devenea mai săracă, lăsând loc pietrelor mari și mușchiului de pădure care căuta cu disperare umbra și umezeala care să-i asigure existența. Cărarea se îngusta, lăsând doar un mic spațiu pentru acces, de parcă muntele ar pune piedică drumețului curios, încercând să-și ascundă frumusețile de privirile iscoditoare ale muritorilor de rând. Simți căldura soarelui pe obraz încercând din greu să urce cu încăpățănare spre vârful său semeț și trist. Se agăță cu mâinile de plantele care ieșeau din piatră împotriva firii și reuși să treacă obstacolul pe care muntele l-a așezat în calea indiscrețiilor, sperând că asta i-ar putea face să renunțe, dar nu și pe el.

Își dori cu ardoare să ajungă să-i privească piscul în ochi și să-i râdă în nas, demonstrându-i că de multe ori voința era mai puternică decât orice munte și că nu trebuia să renunțe la primul hop. Câte ar avea să-i spună dragului munte, privindu-l în ochi! I-ar spune că e drept, că este puternic, dar mintea omului îl poate escalada de câte ori dorește și pe orice fel de anotimp. I-ar spune că doar Dumnezeu este mai puternic decât gândul. Încercă să își continue ascensiunea, apucând cu disperare smocurile arbuștilor săraci, ce practic ieșeau dintre pietre. Era transpirat, iar umbra brazilor nu îi mai putea apăra trupul de soarele nemilos. Se lovise la mână destul de dureros și un zgomot în spatele lui îl trezi la realitate:

– E ora mesei, Daniel! Era Helga care îl privea îngrijorată. Dumnezeuule, Daniel, ce ai pățit? Ești ud learcă și mâna îți sângerează abundent.

Capitolul 5

Se repezi înspre el și îl apucă de mâna însângerată, studiind-o:

– Daniel, ți-ai descarnat unghiile atât de tare, încât aproape le-ai smuls!

Își privi mâna și văzu că din vârfurile lor curgea abundent sânge vâscos, căzând în picături mari pe gresia albă. Helga deschise noptiera metalică de lângă pat de unde scoase prosopul mic cu care îi bandajă dezordonat mâna. Apoi îi cuprinse umerii și îl împinse spre ușă. Ieșiră pe hol, făcură dreapta și merseră până la ușa metalică pe care o deschise cu un zgomot înfundat. Ajunseseră pe alee, mergând grăbit și, bineînțeles, ritmul îl impunea Helga, dar și situația. Își dădea seama că mâna nu-i era într-o stare bună. Deja începuseră durerile, iar degetele îi pulsau atât de puternic, de avea impresia că inima a coborât în ele. Trecând de colțul clădirii, se îndreptau spre o clădire roșiatică unde, deasupra ușii, scria cu litere mari *URGENTE*. Pătrunseră în hol, merseră până la capătul său, iar acolo ajunși, în față se deschidea o sală mare încadrată cu bănci și scaune de culoare albă. La un ghișeu, o tânără simpatică, a cărei voce semăna teribil cu țipătul unui pițigoii, întrebă precipitată:

– Cu ce pot să vă ajut, doamnă Helga?

– Vreau imediat la chirurgie, am norocul să nu fie ocupat cabinetul cu altcineva?

– Da, doamnă, la cabinet nu-i nimeni momentan, așa că puteți merge!

– Mulțumesc, dragă mea! zise Helga precipitată.

Îl prinse de mână întregă și se îndreptară spre primul cabinet. Ciocăni la ușă și intră.

– Bună ziua, domnule Erich! Am o trebușoară urgentă cu un pacient de al meu.

– Bună, doamna Helga, a răspuns domnul doctor Erich. Ce ați pățit?

– Nu ceva foarte grav, dar sigur extrem de dureros. Daniel, nu știu cum, a ajuns în situația în care aproape că și-a rupt unghiile definitiv.

– Ia să vedem, zise Erich, apucându-i mână înfășurată în prosop. Cu multă grijă desfăcu prosopul îmbibat cu sângele care începuse să se închege. Îți recomand, tinere, să nu privești!

Erich era un tip mic, cu o față ovală ca un ou, scund și gras. A avea tenul măsliniu, părul alb îi acoperea doar tâmpilele, lăsând vederii o bogată și lucioasă chelie. A avea mâini mici și degete groase, cu unghii boante și late, totul îl făcea să pară din rasa hindușilor, chiar și accentul său te ducea cu gândul spre India sau Pakistan. Simți cum îi spală rana, după care o pudră, apoi o înfășură într-un bandaj strâns și îngrijit.

– Ai avut noroc că nu a fost cazul să te cos sau să îți aplic câteva copci. Rana a fost destul de rea, însă acum totul este bine.

– Vă mulțumim, domnule Erich, spuse Helga, care îl privi aspru pe Daniel.

– Pentru dureri îi puteți administra ceva calmante, dacă este cazul.

Cazul era, deoarece simțea durerea din ce în ce mai tare.

– Nu cred că avem voie momentan calmante, dar asta ne poate spune doar domnul doctor Albert.

– Cu siguranță, cu siguranță, el va decide asta, răspunse puțin speriat Erich.

Helga îi prinse mâna nebandajată și îl trase grăbită după ea afară, îndreptându-se spre un alt corp de clădire mai mare. Intrând acolo, la capătul unui hol destul de larg, îi aștepta cu statura sa impozantă și îmbățoșată, Albert. Avu o oarecare temere că va fi pedepsit și asta numai el știa cum... Se apropiară de el, făcându-le loc să intre în biroul său. Era o încăpere mare cu ferestre în patru geamuri încadrate surprinzător de grilaje metalice asemănătoare cu cele de la fereastră sa. Pereții erau acoperiți de biblioteci din lemn masiv de culoarea abanosului. Rafturile erau populate de diferite lucrări științifice din domeniul medical și nu numai. Mirosea a mosc. Sub geamurile larg deschise străjuia un calorifer mare și greu, de culoare albă. Cu spatele la fereastră și cu fața către ei, Albert se așeză la biroul lui maiestuos din lemn de nuc de care îți dădeai seama cât este de greu doar privindu-l. Pe birou era o scrumieră mare, ceea ce însemna că bunul Albert era fumător. Două registre voluminoase erau stivuite ordonat în stânga sa. Ce i-a atras atenția cel mai mult era o statuie bust a lui Napoleon Bonaparte - o lucrare de excepție din punct de vedere artistic, confecționată din alamă.

Albert se întoarse cu scaunul său confortabil și rotativ spre dulapul din dreapta sa. Deschizând un sertar unde erau înghesuite ordonat dosare așezate în picioare, scoase unul pe care-l aruncă plictisit pe birou. Inima îi bătea cu putere neștiind ce îl aștepta în următoarele

momente. Scoase ochelarii cu rame subțiri metalice din sertarul biroului și-i puse tacticos pe nasul său subțire. Prinse dosarul între degete și-l desfăcu foșnindu-l.

– Buuuun... așadar, Daniel, ce s-a întâmplat? i se adresă tușind parcă să elimine starea de rezervă ce îi apăsă pe amândoi. Helga stătea în spatele lui ca un soldat pretorian, așteptând ordinul. Albert îi făcu semn să ia loc pe scaunul din fața sa. Se așeză cu o oarecare doză de reținere impusă, simțind privirea Helgăi care-i sfredelea ceafa ca un burghiu pentru beton. Privi în jos vinovat și rușinat ca atunci când, copil fiind la școală, a ajuns pentru prima dată în biroul directorului. Oh, alt clișeu, deja i-a trecut prin fața ochilor acea imagine în mișcare cu el copil. Albert, parcă bănuind cam ce se întâmplă în mintea lui, rupse tăcerea:

– Deci, revenind la oițele noastre, scumpul meu rebel, îmi poți spune ce s-a petrecut cu tine în ora de odihnă? Nu cred că mai trebuie să îți amintesc că nu ai executat programul pe ziua în curs, scris și impus chiar de mine. Ar trebui să ai o argumentație puternică să poți justifica gestul incalificabil pe care l-ai făcut contrar programului.

Privi pierdut în continuare covorul gros care se întindea aproape pe tot spațiul liber al biroului, dându-i o altă personalitate. Își înălță capul, fără să-l privească în ochi, și răspunse din instinct:

– Nu știu, domnule doctor! Dar cred că mi-am prins degetele în rama patului încercând să verific numărul din colțul saltelei.

Îl studie cu ochii lui care reflectau lumini ca ale oțelului proaspăt așchiat, iar degetele sale băteau o

darabană aproape de liniște, nesatisfăcut de răspunsul pe care îl primise. Pe Helga nu o vedea, însă îi simțea privirea nedumerită și îngrijorată în același timp.

– Să cred asta, Daniel? se hotărî într-un final Albert să rupă tăcerea care se instalase de vreo trei minute.

– Da, domnule, răspunse sec.

– Foarte bine, dar să știi că nu te cred pe deplin sau să fiu și mai sincer cu tine, aproape deloc. Asta o fac doar așa că nu am timpul și disponibilitatea să încep o anchetă mai amplă din care sigur ar reieși adevărul care este cu totul altul decât cel pe care mi l-ai relatat tu cu atâta dezinvoltură. Să știi că pot deveni și aspru, pe alocuri, neiertător.

Privirea îi devenise dură, iar tremurul maxilarului îi trăda starea de nervozitate prin care trecea. Daniel era mulțumit că a putut păstra secretul călătoriei sale imaginare spre vârful muntelui.

– Dacă nu vă supărați, mie îmi este foame, se trezi vorbind Daniel.

Helga apără brusc în stânga lui, apucându-i brațul de mai sus de cot. Se ridică, iar Albert cu un gest al mâinii le făcu un semn aprobator să iasă, ceea ce se și întâmplă imediat. Ieșiți din clădire, Helga îi spuse cu un ton aproape matern:

– Cum ai avut atâta curaj să-l înfrunți fățiș pe domnul doctor? Am crezut că ești mai inteligent de atât. Nu îți imaginezi că dacă se supără cu adevărat, îți poate face viața insuportabilă aici??? Te joci cu cine nu trebuie, Daniel, și crede-mă pe cuvânt că știu ce vorbesc...

*Mulțumiri doamnei profesoare Zanfir Violeta
de la Școala Gimnazială Deveselu - Olt.*

